

Czegő Zoltán

DECEMBERI JELENÉS

Hótól roskad az erdő
 Özek hava
 A füst az égig felnő

Falu Imával teljes
 Fohászfalva
 Az ünnep ma meglesz

Nem a manna Hó zizeg
 Mindent tisztái
 gonoszat meg szelidet

Az ereszt fagy cibálja
 Kongassatok
 Jön a jószág királya

S lám a Csenger oldalán
 mint álomban
 ereszkedik bé a szán

Csak nem Jézust hozza tán
 Rögvest itt van
 Lámpa leng az oldalán

Benn a templom udvarán
 hőköl egyet
 s csak megáll a lovas szán

Kicsi ember Kis király
 csak leugrik
 Korona a homlokán

Nagy csizmában öreg pap
 tessékeli
 Két kis harang riogat

És lám átszól a kerten
 öreg néne
 - Beh megnőtt a lelkem

Aki nem vak látja
 - erősködik -
 bundája csizmája

tisztára a tavalyi
 Csak nem Jézus?
 Imádságot hallani

Hóra térdel egy leány
 s rendre-szerre
 a sok ember mind ahány

Vizsgálja népe sorsát
 s megnő Jézus
 mint hívőkben a jószág

Oláh András

SZORÍT A KETTÉTÖRT BILINCS IS*(Hajnóczy Péternek)*

fehér galamb
 verdes vasmarokban

kiapadt palack
 csattan a falon

szűkül a kör
 szorít
 a kettétört bilincs is
 mintha hold árnyéka volna

nyirkos gödör
 az éjszaka

siratóasszonyok
 a csillagok
 salakká fagyott a tűz
 kihült a képzelet
 szemed fehérje kiégett

üres a kert
 dérlepte fák ága rezdül

**KI MOSSA KI A VILÁG
 SZENNYESÉT***(Nagy Lászlónak)*

ki tartja ébren a csillagok tüzét
 halakat ki ad az óceánnak
 ki sarjasztja a rétek dús fűvét
 és az erdőkben ki nevel fákat

hegyeket ki emel porból és kőből
 ki fest színeket a szivárványra
 koszorút ki fon akáctövisből
 a föld sebhelyes vérző homlokára

ki tanít hinni és szeretni egymást
 ki sűg az alvók fülébe álmot
 szitkoló szájából ki old fel átkot

égő szemmel félőn vagy haragvást
 a kígyók fejét ki tapossa szét
 s ki mossa ki a világ szennyését